

Navelkuiltjes

Navelkuiltjes

Ruud Nagel

ISBN: 9789464356366

Cover: Ruud Nagel ©

VOOR WIE HET WETEN WIL

Dit bundeltje kwam tot stand zonder hulp van derden. Het impliceert dat geen redacteur of vormgever zich ermee heeft bemoeid. Dit kan betekenen - eigenlijk wel zeker - dat lezers op onvolkomenheden stuiten.

In zo'n geval zeg ik: sorry.

Maar evenzogoed kun je daardoor met uitgestreken smoel beweren dat dit schrijfsel de charme van imperfectie in zich draagt.

In dat geval zeg ik: graag gedaan.

Afijn, de toon is gezet.

Veel plezier ermee.

NAVELKULTJE

Gisteren: stranddag.

De jonge verkoopster in de snackkiosk reikte mij mijn ijsje aan. Zich iets voorover strekkend zag ik dat ze een naveltruitje droeg, aan de bovenzij begrensd door een kalfsneusroze decolleté, aan de onderkant door een lief navelkuiltje met daarin een fluwelen knoopje dat niet te diep, maar ook weer niet te óndiep lag - goddank niet ontsierd door een piercing. De welving van haar buikje was dik in orde, net zoals het bosje hout erboven, zeg maar. Genoemd truitje was eveneens mooi, wit met iets van zilverdraad erdoorheen geweven. Van haar gezicht moest ze het helaas weer niet hebben. Niet dat ze nou wat je noemt spuuglelijk was, maar ze had nu eenmaal iets van een mopshondje met dat platte neusje waaronder een licht parelend zweetsnorretje waar ze om de tien à twaalf seconden met het puntje van haar tong razendsnel langs gleed.

Trouwens, wanneer zie ik eigenlijk nog écht lelijke jonge meiden? In mijn tijd waren ze best talrijk. Maar misschien ziet de wereld er per definitie wel anders uit voor een grijsaard als ik. Zo eentje die al mopperend achter de sanseveria's kruiswoordpuzzels zit op te lossen. Zo kwam ik onlangs al puzzelend nog het zinnelijke woord 'bustier' tegen, damesondergoed. Mooi hoor. Helaas ontwaar ik, wat dameskleding betreft, anno nu in puzzels steeds vaker woorden als 'hidjab' of 'nikab'. Daar denk ik het mijne van, tenminste als u daar niet al te veel bezwaar tegen heeft.

Ter compensatie van dit soort schurende kronkels, ga ik vandaag maar weer langs bij dezelfde kiosk aan het strand. Het is opnieuw tropisch warm, dus hoogste tijd voor alweer een ijsje. Ik hoop wederom geholpen te worden door het meisje met het kalfsneusroze decolleté en het lieve navelkuiltje, waarin goddank geen piercing.

ILLUSIE

Op een doordeweekse dag wandelen mijn vaste begeleidster en ik over de heide bij Elspeet. En passant 'bedwingen' we de Liesberg, een knobbel van heus 40 meter boven NAP. Op de top staan zeven bomen: twee eiken, vier beuken en een berk. Nu, in het vroege voorjaar, dragen ze nog amper blad.

Het uitzicht is vanaf deze hoogte fraai; we zijn omringd door paarsige velden omzoomd door gevarieerd bos. Bovendien is het on-Nederlands stil; geen mens te bekennen. Echt een serene, beeldschone locatie om bij te komen van de vermoeienissen van het aardse bestaan. Het bewijs ligt op de grond. Tussen de zeven bomen vinden we hier en daar uitgestrooide as. Gewijde grond dus. Mijn begeleidster en ik overwegen of we hier ook eens uitgestrooid willen worden, want veel mooier kun je niet *uitrusten* in onze overbevolkte rivierdelta.

Weer verder tussen heidepollen en pijpenstro meanderend, treffen we pakweg twintig mannen en vrouwen aan die zich in een cirkel hebben opgesteld. In het hart van de cirkel staat hun goeroe of coach, althans zo lijkt het van een afstand. Wij vermoeden een teambuildingsuitje of een wel erg letterlijke heisessie van een groepje werknemers dat de illusie koestert dat individu, team én organisatie baat hebben bij zo'n samenkomst midden op de grote stille heide.

Ach gossie, de illusie. De uitgestrooide as, zojuist op de Liesberg, zat er vast ook vol mee.

STRETCH

Er diende zich weer eens een levensgroot probleem aan in mijn toch al zo vermoeiende bestaan: onderbroeken.

Daar kun je lacherig over doen, maar mij lukt het niet. Ik hang namelijk heel vervelend tussen twee maten in, L en XL. Naast vervelend is het ook gecompliceerd. Trek ik 's ochtends een L aan, dan zit-ie wel heel erg strak. Pas aan het einde van de dag, als-ie wat is uitgerekt, voelt het comfortabel. Trek ik daarentegen 's ochtends een XL'etje aan, dan zit-ie direct als gegoten. Helaas begint die boxer in de loop van de dag, alweer vanwege de rek, steeds ruimer te zitten waardoor hij tegen de avond lubbert. En ook dat wil je niet, want laten we wel wezen, een zuigeling met een volle strontluis heeft honderd keer meer appeal dan een bejaarde man in zijn lubberende onderbroek.

Concreet betekent de keuze tussen L en XL: een in het nauw zittend piepkuiken in de ochtend of juist een losfladderende kleiduis later op de dag. Na lange overpeinzing kom ik daarom tot de slotsom dat ik het beste kan kiezen voor XL-broekjes met nauwelijks stretch. Eigenlijk net zoals de drager zelf: een ouwe zak waar de rek allang uit is.

LAURIERKERS

In mijn nog kale voorjaarstuin lijkt een soort robot rond te scharrelen, zo systematisch gaat hij te werk. Glanzend zwart is hij. En heel intelligent, wat komt doordat er tienduizenden jaren aan programmering is ingestoken - evolutie heet zo iets. De robot is een merelmantje dat in mijn tuin bezig is nestmateriaal te verzamelen. Hij is daar bijzonder zorgvuldig in: het ene sprietje vindt-ie maar niks, het andere wrikt hij verbeten uit de kleigrond. Zijn toekomstige woning is de laurierkers achter in de tuin. In het hart van die struik is zijn nest in aanbouw. Tijdens zijn strooptocht over mijn akker gaat hij ook geregeld, als een doorgewinterde bouwvakker, uitblazen op het tuinhokje pal naast de betreffende struik. Is zijn pauze voorbij, dan zoekt hij naarstig verder naar bouwmaterialen of zit-ie fanatiek te metselen dan wel stukadoren tussen het gebladerte van de laurierkers.

Dit alles heeft niemand hem geleerd, geen vader en geen moeder. Hij heeft er ook geen opleiding voor gevolgd. Hij wist alles al toen-ie nog in het ei zat. Duizenden jaren schaven en bijlijpen hebben ervoor gezorgd dat deze merel zelfvoorzienend en slim is - daar had hij geen leerschool en al helemaal geen Silicon Valley voor nodig. Vergeleken bij dit dier zijn computers en robots ongelooflijk stomme apparaten. En wij zijn zo stom dat we inmiddels niet meer zonder kunnen.

Verrek, zie ik die merel op mijn tuinhok me nu uitlachen? Ach, het zal mijn fantasie wel zijn. Ik ben immers geen robot. Hoe dan ook, vele malen afhankelijker dan een alledaagse tuinvogel ben ik beslist wel.

PARADIJS

In Enkhuizen stond ik in een steegje. Het was kort en smal; twee fietsers konden er mekaar nauwelijks passeren. Zo te zien was er maar één woonadres, op huisnummer 1. Ik vroeg me af wie hier zou huizen. En waarom? De steeg was nogal donker, ja zelfs een beetje gribusachtig - een fijn straatje om te pissen. Aan de andere kant kon je ook zeggen dat je hier, in het pittoreske hart van het oude VOC-stadje, tamelijk uniek woont. Wat het steegje vooral bijzonder maakt is zijn naam: Tussen Hel en Vagevuur. Welke straatnamencommissie heeft deze gekkigheid bedacht?

Later, weer thuis, bracht mijn zoekmachine het antwoord. Zo bleek dat er begin zestiende eeuw twee herbergen aan ieder uiteinde van de steeg stonden. De ene heette 'Hel', de ander 'Vagevuur'. Liep je door het gangetje (meer is het niet), dan bevond je je dus altijd ergens tussen hel en vagevuur, wat de steeg zijn naam bezorgde. Beide kroegen werden niet veel later gesloopt, maar de straatnaam bleef. Trouwens, ook las ik ergens dat in diezelfde tijd vlakbij nog een andere herberg klandizie trok, 'Paradijs' genaamd.

Tja, die zestiende eeuwers waren best gezellige lieden. Ze stapten al ver voor hun dood op gezette tijden de hel, het vagevuur of het paradijs binnen om zich er klem te zuipen of te hoereren. Gelijk hadden ze. Luim en vermaak vormen uitstekende remedies tegen de verzonnen onzin waar alle religies op gebaseerd zijn.

LABRADOODLE

De uitkijktoren beklom ik met klamme handen - hoogtevrees nam per trede toe. Maar als oude krijger wil je niet teleurstellen, dus zette ik manmoedig door. Boven aangekomen, bleek ik niet de enige. Een rijtjeshuisgezinnetje stond vanaf deze hoogte het fraaie coulisselandschap tot zich te nemen. Vader, moeder, zoontje, dochtertje. Een Kia met in de achterbak een labradoodle achtte ik optioneel.

‘Misschien wil die meneer wel een foto van ons maken,’ hoorde ik moeders opperen met haar mobieltje in de aanslag.

‘Tuurlijk,’ zei ik joviaal, terwijl ik me krampachtig aan de balustrade vasthield.

Nadat het viertal zich op het benauwde, houten platform voor het mij aangereikte schermpje had opgesteld, zei de vader: ‘duimen omhoog, jongens.’ Ik zag vier duimen, vier lachende gezichten, en drukte af.

‘Helemaal goed en hartstikke bedankt,’ zei mama nadat ze het resultaat had gecheckt.

Na deze *shoot* raakten we kort aan de praat. Een Drents gezinnetje, ze kwamen uit iets met een A, een L en een N: Aalten, Dalen of Halen. Een gelukkig kwartet, leek me. Dat verklaarde natuurlijk die vier duimen. Nou ja, laten we niet vergeten dat die waren opgestoken op last van paps, dus zo heel spontaan ging dat nou ook weer niet. Misschien waren ze met hun vier *likes* slechts gelukkig voor de (online-) *bühne*, wat voorkomt. Ik duim voor ze dat dat niet zo is. Ook voor hun optionele labradoodle.

RIJKELUISPORT

Het gemillimeterde grasveld waar ik over uit kijk is groener dan groen, de lucht erboven vlekkeloos blauw, mijn biertje koud beslagen. Mij zie je zelden bij het edele golfspel, vandaag is dus uitzondering. Na een lange natuurwandeling ben ik neergestreken op het terras van het clubhuis van *The Links Valley*, een fraai aangelegde golfcourse in de al even fraaie gemeente Ermelo. Nou ja, clubhuis, hier doet men aan golf en dus heet zulks een brasserie. De uitspanning voldoet aan alle vooroordelen die een niet-golfer als ik koester rond deze bezigheid voor rijkelui met bontgekleurde broeken. Op de parking staat mijn oude torretje ingeklemd tussen nagelnieuwe Volvo's en Audi's. En ook het Burberry-volk om me heen past perfect in het welvaartsplaatje. Iedereen is aardig, de dresscode passend en de conversaties geanimeerd.

Naast mij zitten twee oude jongens. Ik versta lang niet alles, maar hoor ze mauwen dat 'de greens verdomd snel zijn vandaag'. Vervolgens switchen ze doodleuk van onderwerp en wel naar de eveneens edele tennissport, want ik hoor ze babbelen over mixed dubbels en forehand drives. Ook het zakelijke wordt niet vergeten. De ene zegt dat hij 'er al vijfenzestigduizend in heeft geïnvesteerd maar dat het nu dan toch eindelijk begint te draaien'. De ander pocht dat hij 'een vrindje heeft die PEC-Zwolle sponsort'. Et cetera.

Ik hoor hun sportief-economische gezwatel met genoeg aan, mijn blik gericht op de prachtige greens en de vlekkeloos blauwe lucht. En op mijn koud beslagen biertje.

GEWETENLOOS

Mijn woonwijk grenst aan het aantrekkelijke Zuigerplasbos. Ik wandel, fiets of jog daar graag. Of ik zit er op een bankje te mijmeren. Kortom, het is er goed verpozen.

Tussen dit bos en mijn woning ligt een mooi overgangsgebied, de Noordzoom geheten, dat bestaat uit paardenweiden, volkstuintjes, bosschages en verruigde veldjes waar je soms reeën ziet grazen. Ook hier is het fijn toeven.

Helaas is mijn gemeente van plan dit groene overgangsgebied op te offeren ten bate van 150 luxe villa's, die men in brochuretaal 'landgoederen' noemt. Veel buurtgenoten willen hiertegen protesteren, en terecht. Op mijn deurmat trof ik dan ook ineens een flyer waarin wijkbewoners en sympathisanten werden aangemoedigd tijdens de komende gemeenteraadsvergadering op het stadhuis te verschijnen teneinde te protesteren tegen de voorgenomen plannen.

Ook ik wil geen 150 luxe villa's in *my backyard*. Maar zal ik me aansluiten bij het volksoproer?

Er woont bepaald geen activist in me, bovendien zie ik het echt niet zitten om me tussen de protesterende massa te begeven, ook al sta ik geheel achter de drijfveren. Aan de andere kant kun je stellen dat mijn absentie getuigt van lui- en lafheid. Bovendien ontpop ik me, mochten de protesten succes hebben, als een gewetenloze profiteur. Een pijnlijke constatering die ik moeilijk kan ontkennen. Sterker: mocht de bouw van die verrekte 150 luxe villa's gewoon doorgaan, dan koop ik er zelf een. Vanzelfsprekend is dat sneue grootspraak.

SORBETS

Het was Bevrijdingsdag. En zondag. En koud. Mijn begeleidster en ik zaten aan een tafeltje achter het raam met uitzicht op het kilgrijze Ketelmeer. We nuttigden wat, zagen schepen passeren, futen onderduiken en wolken opgestuwd worden door de harde noordenwind. Van een bevrijdingsgevoel was weinig te merken; de vlaggen die we zagen waren voornamelijk Duitse, wapperend vanaf de zeiljachten.

Links naast ons zat een jong gezinnetje met een kleine van een jaar of nul. Ze zat in een babystoeltje. Het was een vrolijk meisje dat voortdurend lachte, ook toen ze een döttig zuigflesje kreeg aangereikt. Dat ze een meisje was, kon ik zien aan het met elastiek bevestigde roze strikje op haar voorhoofdje. Voor mij hoeft die popperigheid niet, maar gelukkig ga ik daar niet (meer) over.

Aan het tafeltje rechts van ons zaten twee stellen waarvan eentje wel heel erg oud was. Mensen op leeftijd die met hun hoogbejaarde ouders op stap waren, vermoedden we. De vier bestelden sorbets.

‘Nemen we er koffie bij?’ hoorden we. ‘Nee, koffie krijgen we thuis wel,’ besliste de hoogbejaarde vrouw met een krakerig stemmetje. Gezien haar leeftijd was die opmerking best begrijpelijk. Ze had de oorlog meegemaakt en daarmee ook de bevrijding - zuinigheid zat ingebakken. Voor haar en haar man was het vandaag, de vijfde mei, waarschijnlijk écht feest en daar hoorde sorbets bij. Koffie hoefden ze echter niet, want die hadden ze thuis, gratis en voor niks. Mooi toch?

Op het Ketelmeer voer alweer een Duits zeiljacht voorbij. Ook dat was mooi.

LIJSTJES

Beroemde mensen met eigenaardigheden, daar zijn leuke lijstjes van. Zo is bekend dat het in de bovenkamers van Van Gogh, Woody Allen, Brian Wilson (van de Beach Boys) en president Nixon lang niet alles op orde was. Maar ik wist weer niet dat dat ook gold of geldt voor Steven Spielberg, Andy Warhol, Amadeus Mozart en Lars von Trier, allen behept met onredelijke angsten. Om persoonlijke redenen vind ik het rijtje chronische hoofdpijnlidgers eveneens bijzonder interessant: Julius Ceasar, Napoleon, Freud, Tolstoi en Darwin. (De laatste leed trouwens aan van alles; zijn beroemde reis met de Beagle naar o.a. de Galapagos archipel, was dan ook vrijwel de enige keer dat hij zijn Engelse landgoed verliet, alwaar hij het liefst in de tuin wroette om aardwormen te bestuderen.) Op grond van hetzelfde dweep ik met vermaarde misantropen als Rousseau, Schopenhauer, Nietzsche, Sartre, Newton, Bill Murray, Houellebecq en Ricky Gervais, de Britse lolbroek die slechts van zijn hond blijkt te houden.

Ze zullen er vast zijn, maar wat opvalt is dat er zo weinig vrouwen in dit soort rijtjes voorkomen. Om toch wat dames te scoren ben ik op zoek gegaan naar bekendheden die leden aan postnatale depressie. Ik werd niet teleurgesteld.